

Sygn. akt V CNP 51/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi M. J.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 11 lutego 2014 r. o sygn. akt XIX Ga (...)
w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko M. J.
o eksmisje i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 września 2016 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może jedynie wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, nie publ. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, nie publ.).

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania w wypadku jej oczywistej bezzasadności. Przesłanka ta zachodzi w odniesieniu do skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 lutego 2014 r. Zarzuty sformułowane przez skarżącą sprowadzają się do zakwestionowania wniosku, że w okolicznościach sprawy nie powstało po jej stronie roszczenie o całkowite zwolnienie z czynszu w związku z wadami przedmiotu najmu. Problem ten stanowił główny przedmiot sporu stron w toku postępowania przed Sądami pierwszej i drugiej instancji i był przedmiotem pogłębionej analizy w toku sprawy. Na tle argumentacji zawartej w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem oraz w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie można stwierdzić, by w zakresie tym dojść mogło do jakichkolwiek ewidentnych i rażących uchybień w opisanym wyżej rozumieniu. Zarzuty podniesione w skardze dotyczą kwestii związanych z oceną okoliczności faktycznych sprawy i nie można przyjąć, by Sąd Okręgowy w rażący sposób przekroczył granice przysługującej mu w tym zakresie swobody.

Z uwagi na to, w razie przyjęcia do rozpoznania, skarga z oczywistych przyczyn musiałaby zostać uznana za nieuzasadnioną. Zarzuty i argumenty skarżącego nie pozwalają stwierdzić, by zaskarżone orzeczenie mogło zostać uznane za niezgodne z prawem. Tym samym, w sprawie spełniona

jest przesłanka z art. 424⁹ k.p.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14, nie publ.).

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania.

aj